

M-ovi a K-ovi násilně vytrhoval, vynesl nalézací soud výrok osvobozující od obžaloby dle § 81 tr. z. důsledkem svého zjištění, že vystoupení strážníka M-y vůči Janu Ž. bylo povahy soukromé, čímž byla prý vyloučena též skutková podstata jakéhokoliv trestního činu obžalovaného Š-a. Výrok ten jest však právně mylným a právem proto odporuje mu zmateční stížnost státního zastupitelství z důvodu § 281 č. 9 a) tr. ř. Jak rozsudek zjišťuje, přivolał si strážník M., byv ve výkonu své služby obžalovaným Janem Ž-em, byť i z podnětu soukromého, napaden a týrán, na pomoc strážníka Heřmana K., by mu přispěl v obraně proti útoku obžalovaného Ž-a. Zda-li však tato o b r a n a ve službě napadeného strážníka M-ky, při níž teprve k násilnému vytrhování obžalovaného Ž-a z rukou strážníků obžalovaným Josefem Š-em došlo, nebyla již úředním v ý k o n e m strážnickovým, čelícím proti obžalovanému Ž-ovi, jehož násilné zmaření mělo zasažení obžalovaného Š-a přivésti, nelze ovšem na základě kusých skutkových zjištění v rozsudku tvrditi. Jen následkem nesprávného právního posouzení z důvodu, že p ů v o d n ě jednalo se o soukromou záležitost mezi strážníkem M-ou a obžalovaným Janem Ž-em, vyloučil rozsudek na témže nepostačujícím skutkovém podkladě skutkovou podstatu jakéhokoli trestního činu obžalovaného Š-a, maje mylně za to, že původně neslužební setkání strážnickovo s obžalovaným Ž-em i v dalším průběhu musilo podržeti svůj neslužební ráz.

Čís. 201.

Legionářské sbory tvoří samostatná oddělení čsl. vojska ve smyslu článku V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. z. z r. 1863.

(Rozh. ze dne 4. června 1920, Kr II. 76 20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Jana Š. do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 14. února 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupky proti bezpečnosti cti dle §§ 491 a 496 tr. z. a dle čl. V. zák. ze dne 17. prosince 1862 čís. 8 ř. z. z roku 1863.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost uplatňuje důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. Dovojuje, že výrok »kluci«, jehož použil obžalovaný, se nevztahoval na legionáře jako samostatný oddíl československého vojska, nýbrž že byl pronesen v hovoru o mladších vojácích v protivě proti vojákům starších ročníků a to nikoliv jako nadávka nýbrž jako označení, kterého starší vojáci obvyklým způsobem užívali k označení mladších ročníků, bez nádechu urážky. Svým výrokem měl prý obžalovaný na mysli určité případy z válečné doby a nechtěl pronést předhůzku legionářům. Soud však zjišťuje příslušný výrok na základě svědectví Edvarda M. v tomto znění: »Legionáři, ti kluci, byli také na frontě, báli se a utekli, a nyní je republika hostí.« Dle svědectví Františka K. zněl výrok: »Staří

museli umřít v zákopech, kluci přeběhli, to jsou nynější legionáři.« Z obou-
jího znění, v podstatě souhlasného, jest patrno, že obžalovaný legionářům
nadával a je zlehčoval, tvrdě, že přecházeli na stranu dohody ze strachu
a zbabělosti, ačkoliv mu muselo býti známo, že legionáři svým jedná-
ním, které vycházelo z pohnutek čistých a šlechetných, z ideálního nad-
šení a touhy bojovati po straně dohody za samostatnost vlastního ná-
roda, — se vydávali nepoměrně většímu nebezpečení a útrapám, než
kdyby byli na dále konali službu na frontě rakouské, jak činil dle vlast-
ního tvrzení obžalovaný. Tím, že obžalovaný, neuváděje pro svá zlehču-
jící tvrzení určitých okolností, viní legionáře vůbec, v nichž uznává
celý národ neohrožené a obětavé bojovníky za svobodu, ze zbabělosti,
tedy z opovržlivých vlastností a smýšlení, a hrubým způsobem jim na-
dává, dopustil se obžalovaný přestupků dle §§ 491 a 496 tr. z., a poně-
vadž legionářské sbory tvoří samostatná oddělení čsl. vojska, také dle
článku 5 zák. ze dne 17. prosince 1862 čís. 8 ř. z. z r. 1863, jimiž byl
právem uznán vinným.

Čís. 202.

**Zlomyslné poškození květin na hrobě jest přečinem dle § 306 a nikoli
přestupkem § 468 tr. z.**

(Rozh. ze dne 5. června 1920, Kr I. 66 20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení
zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu
v Chebu ze dne 17. listopadu 1919, jímž obžalovaná Berta B. uznána byla
vinnou pouze přestupkem dle § 468 tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil
a uznal obžalovanou vinnou přečinem dle § 306 tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, pokud se dovolává zmateč-
ního důvodu § 281 č. 10 tr. ř., jest odůvodněna. Soud nalézací uznal obža-
lovanou, na níž byla vznesena obžaloba pro přečin dle § 306 tr. z. vin-
nou jen přestupkem § 468 tr. z., poněvadž shledal vytržení a rozšlapání
ruží s hrobu Julie F-ové sice zlomyslným, vyloučil však, že by se bylo
stalo z porušení úcty ku zemřelé, vida v něm pouhou demonstraci proti
osobám, jež růže na hrob zasadily. Než soud přehlíží, že zákon chrání
z důvodu veřejného pořádku a řádu lidská pohřebiště vůbec proti vědo-
mému poškození. Že nemusí pohnutkou býti projev neúcty vůči zemře-
lému, vychází zřejmě na jevo z toho, že zákon zlomyslnému poškození
staví na roveň poškození z e s v é v o l e. Pokud pak rozsudek vzhledem
k tomu, že obviněná byla v rodinném svazku se zemřelou, vylučuje vě-
domí, že poškození, jež sám označil z l o m y s l n ý m, bylo n e o p r á v-
n ě n ě, mohlo by se vědomí to týkati jen omylu, že se obviněná poklá-
dala za oprávněnou, hrobiště poškoditi za účelem demonstrace. Omyl ten
však jako omyl právní nemohl by obviněnou vedle § 233, 238 tr. z. omlou-
vati. Při správném právním posouzení věci bylo tudíž obviněnou uznati
vinnou nikoliv přestupkem dle § 468 tr. z., nýbrž přečinem dle § 306 tr. z.